

บทที่ 487

เมื่อลูกทำตัวเหมือนตักเคียส

ข้าแต่พระเป็นเจ้า ในการศึกษาพระคัมภีร์อย่างจริงจัง จังๆ ทำให้ชีวิตของลูกได้เปลี่ยนไปอย่างสิ้นเชิง ลูกได้รับปรีชาญาณ ลูกได้รับพระพรจากพระองค์ และที่สำคัญที่สุด ลูกได้ค้นพบว่า ที่แท้แล้ว พระองค์มิได้ประทับอยู่บนสวรรค์ไกลเลย แต่ประทับอยู่ในใจของลูกและใจของมนุษย์ทุกคนต่างหาก 😊

ในบทพระคัมภีร์ต่างๆ ทั้งในพันธสัญญาเดิมและพันธสัญญาใหม่ นอกจากมีพระวาจามากมายที่เราควรปฏิบัติตามแล้ว ยังมีบางบทที่เป็นเรื่องราวที่เบาสมองแต่เต็มไปด้วยข้อคิดสำหรับมนุษย์ทุกยุคทุกสมัย แม้กระทั่งในยุคปัจจุบัน เป็นต้นว่า

เรื่องราวที่โยนาห์ไม่ยอมปฏิบัติภารกิจที่พระองค์ทรงบัญชาในการไปบอกเตือนให้ชาวกรุงนีนะเวห์กลับใจ ผลก็คือ โยนาห์ต้องประสบชะตากรรมถูกปลาวาฬกลืนลงไปในห้องถึง 3 วัน 3 คืน

ลูกอ่านเรื่องของโยนาห์ทุกครั้งก็จะอดขำไม่ได้ และก็เป็นที่เตือนใจลูกเสมอว่า อะไรที่เราทราบแน่ชัดว่าเป็นน้ำพระทัยของพระองค์และเป็นกระแสเรียกให้เราปฏิบัติเพื่อถวายพระเกียรติแด่พระองค์ เราต้องพร้อมและปฏิบัติตามด้วยความยินดีและเต็มใจและอย่างเต็มที่เสมอ มิฉะนั้นเราก็อาจจะถูกปลาวาฬกลืนลงท้องได้เช่นเดียวกัน 😊

อีกเรื่องหนึ่งที่ลูกอ่านทุกครั้งก็ขำทุกครั้งคือ เรื่องราวของตักเคียส

“ชายคนหนึ่งชื่อตักเคียส เป็นหัวหน้าคนเก็บภาษี เป็นคนมั่งมี เขาพยายามมองดูว่าใครคือพระเยซูเจ้า แต่ก็มองไม่เห็นเพราะมีคนมากและเพราะเขาเป็นคนร่างเตี้ย เขาจึงวิ่งนำหน้าไป ปีนขึ้นต้นมะเดื่อ เพื่อให้เห็นพระเยซูเจ้า... เมื่อพระเยซูเจ้าเสด็จผ่านไปทางนั้น... ทรงเงยพระพักตร์ขึ้นทอดพระเนตร ตรัสกับเขาว่า “ตักเคียส รีบลงมาเถิด เพราะเราจะไปพักที่บ้านท่านวันนี้” ลูคา 19:2-5

ลูกอ่านพระวาจาบทนี้ทุกครั้งก็จะเห็นภาพของสิ่งที่ตักเคียสทำ เขาอยากได้รับความสนใจจากพระเยซูเจ้า แต่เพราะเขาตัวเตี้ย กลัวพระองค์จะไม่ทรงเห็นเขา จึงคิดอุบายปีนขึ้นต้นมะเดื่อ สุดยอด! แล้วพระเยซูก็ทรงเห็นเขาจริงๆ

แล้วลูกก็อดคิดถึงสิ่งที่ตัวลูกเองได้ทำเมื่อหลายสิบปีก่อนไม่ได้ ต่างกรรมต่างวาระกับสิ่งที่ตักเคียสทำ แต่เหตุผลและเป้าหมายคือเหมือนกัน ลูกต้องการเข้าถึงพระเยซูเจ้าและความสนใจจากพระองค์ อะไรและอย่างไร?

นานมาแล้ว ตอนที่ลูกต้องไปใช้ชีวิตในต่างแดน หนีคดีในสิ่งที่ตัวเองไม่ได้ทำผิด ถึงจุดหนึ่งลูกทราบว่าเป็นที่พึงแห่งตนไม่ได้แล้ว ลูกจึงต้องพึ่งผู้ที่อยู่สูงกว่า นั่นคือสิ่งศักดิ์สิทธิ์ และจากการที่ได้รับการปลุกฝังจากมาแมร์ที่สอนลูกมาตลอด แน่نون ลูกหันเข้าหาพระเจ้า แต่ในชีวิตช่วงนั้น ลูกสวดเป็นแต่บทวันทามารีอาอย่างเดียว อย่างอื่นสวดไม่เป็น และลูกก็ยังไม่ได้เป็นคริสตชนด้วย ลูกจึงได้แต่สวดบทวันทามารีอาตลอดเวลา สวดแล้วสวดอีก ชีวิตลูกก็

ยังคงจมปลักอยู่ในความทุกข์เช่นเดิม ลูกจึงคิดขึ้นมาว่า วันหนึ่งๆ มีคนที่เป็นคริสตชนทั้งโลกเป็นพันๆ ล้านคน ต่างก็สวดขอพรจากพระเจ้าและลูกเองซึ่งก็ไม่ใช่คริสตชน สวดขอพรผ่านพระแม่ พระแม่เองวันๆ คงมีคนสวดขอพรผ่านพระนางเป็นล้านคนเช่นเดียวกัน แม่พระจะนำคำทูลขอของลูกซึ่งไม่ใช่เป็นลูกของพระไปทูลขอพระเยซูให้ลูกไหมหนอ ลูกขอโทษต่อพระแม่ที่คิดเช่นนั้น แต่ความทุกข์ของลูกมันมากมายเหลือเกินในตอนนั้น ลูกจะอย่างไรถึงจะเข้าถึงพระเยซูได้โดยตรงละ และลูกก็ไม่ทราบบทสวดที่จะสวดภาวนาอธิษฐานถึงพระเยซูโดยตรงได้

ทำอย่างไรดีละ

ศักดิ์เคยเป็นคนตัวเตี้ย ก็เลยคิดปิ่นต้นไม้ ลูกเป็นคนชอบเขียนหนังสือ ก็เลยคิดขึ้นมาว่า “ใช่แล้ว ฉันจะเขียนเป็นบทสวดโดยตรงถึงพระเยซูเลย เขียนแบบที่เป็นเป็นภาษาอังกฤษว่า pour my heart out หรือภาษาไทยคือเขียนแบบเทหมดหัวใจเลย แล้วลูกก็เริ่มเขียนบทสวดถวายแด่พระองค์ บรรยายถึงความทุกข์ของลูกและทูลขอพระองค์ให้ทรงช่วยลูกด้วย วันใดที่รู้สึกว่าคุณทุกข์มากเหลือเกิน ลูกจะเขียนเป็นกลอนและหากวันไหนรู้สึกว่าจะไปไม่ไหวแล้ว ลูกจะเขียนเป็นกลอนภาษาอังกฤษ คบคู่กับการสวดวันทามาริอา

จากการเขียนบทสวดถวายแด่พระองค์โดยตรงเช่นนั้น ลูกรู้สึกเล็กๆ ในใจว่า บทสวดและคำเสนอวิงวอนของลูกได้ไปถึงพระองค์จริงๆ ความทุกข์ที่หนักอึ้งจะรู้สึกเบาลงทุกครั้งทีลูกเขียนบทสวดถวายแด่พระองค์เสร็จ การได้เล่าเรื่องราวปัญหาต่างๆ ให้ใครสักคนที่เราไว้วางใจ จะทำให้เราสบายใจขึ้น และยังผู้ที่เราเล่าเรื่องราวให้ฟังคือพระเจ้าที่เรามีความเชื่อแล้ว โอ้โฮ! ความทุกข์หายไปกว่าครึ่งเลยทีเดียว 😊

กาลเวลาผ่านไป พระองค์ก็ประทานพระพรให้ลูกสามารถก้าวพ้นความทุกข์อันแสนสาหัสนั้นมาได้ แต่ลูกก็เก็บบทสวดและคำกลอนที่ได้เขียนในตอนนั้นไว้และเมื่อมีขรวาสผู้ใหญ่ท่านหนึ่งเมื่อได้อ่านบทสวดบทหนึ่งของลูกจึงขอนำไปลงตีพิมพ์ในสารวัตของท่าน จากวันนั้นถึงวันนี้ การเขียนบทสวดของฉันทกลายเป็นวิธีที่ลูกใช้สื่อสารกับพระองค์ได้อย่างใกล้ชิดที่สุด ลูกสามารถเขียนความรู้สึกทุกอย่างที่บางครั้งไม่สามารถบอกใครได้เลย แม้กับลูกๆ ทูลแด่พระองค์และขอให้พระองค์ทรงนำทาง ในเวลาเดียวกันจากการที่ลูกหาพระวาจาบทหนึ่งหรือหลายๆ บทมาประกอบกับบทสวดของลูกทุกครั้ง ลูกก็ได้รับการตรัสสอนจากพระองค์ทุกครั้งด้วย

และในท้ายของบทสวดบทนี้ ลูกขอเขียนเป็นคำกลอนภาษาอังกฤษถวายแด่พระองค์ สรุปความรู้สึกของลูกในฐานะเป็นลูกของพระองค์คนหนึ่งในวันนี้นี้ว่า

“An old owl sits under an old oak tree
The more she hears, the more she sees,
The less she speaks.
This is how a wise old owl should be.
I am not an owl; and I am not old.
But that's how I also want to be.” 😊

ลูกรักพระองค์มากที่สุดเลย พระเจ้าข้า

อาแมน

ลูกขอพร: อดคิดนหัว

